

SERFŐZŐ SIMON

Vissza

*Voltak szerszámai
a szorgalomnak.
Voltak járomba fogott,
szíjjakkal felkantározott igavonói,
ekehúzó a munkának.*

*Elementek a múltba
fejükre, nyakukra kötött kötelek,
láncok pántlikáival,
elsiratva görcsbe rándult kerítésektől,
fölsikoltó kútágasokkal.*

*Amiként mi is elmentünk,
hogy majd az évtizedek hajzáiból
szélnek-világnak eresztve,
íme, mára vissza-
megérkezzünk a semmibe.*

*Rég átjátszva
másoknak ég, föld,
jutottunk végleg kullogó sorsra,
arcunk gázos árokpartjaira,
szívünkig kifosztva.*

Teremjen

*A széljárta földek
érleljenek jó reményt.
Mindig szűkén voltunk belőle,
ma sincsen elég.*

*A fák is vágyakat
roskadásig teremjenek,
amelyek elállnak télen is,
újig se romlanak meg.*

*Ne bánat sarjadjon,
s gazként haszontalanság,
hanem öröm nyíljon,
teremjen bizakodást a világ.*

Hová hányódtak?

Szikár gally lendül előre:
valahová a távolba mutatok éppen.
Egy madár: tekintetem rebben föl hirtelen,
megnézni az ég alja felé,
amit arra túl moccanni észrevettem.

Valami lábnyomot,
ami merre, ki után sietne?
Vagy egy összetekeredett út küszködik,
szeretné kibogozni magát,
arra neszeltem fel?

Pókfonalak: idegszálaim
ég-föld között feszülnek,
időnként meg-megrezzelve
mit jelezhetnek?
Hallgatózom odúkkal, résekkel:
a világban készülődő gazságok
ne érnének készületlen.

A zajhalmok mögé
bevilágítok napfénnel,
kutatva a történelem lim-lomjai közt:
a múltkor még megvolt tájai hazámnak
hová hányódtak el?

Hová szorításunkból a kapaszkodók?
Loncsos guberálókkal tartsak
a szeméthegeyekre?
Hitünket is a fentebb jutásban
arra keressem?

Hányan ott hajlonganak,
kotorásznak
a lakótelepen túli fintorgó fóliaszennyben,
hulladékok közt,
mielőtt, ami hasznosítható belőle,
végleg betemetődne.

Mézesvölgyi Általános Iskola, ivókút (Vecsés)